

Tibold Szabina

...Ha a halál árnyékában járnék is...

Pihenő

Álmosító, szédítő liliomillat fogadta. Óvatosan kinyitotta szemeit és körülmélt. Apró kvarckristállyal kevert, aranyló kavics borította, kacskaringós sétányon állt, s a sétány ameddig a szem ellát, hófehér liliommal volt szegélyezve.

Lassan elindult az előtte kígyózó úton. Az út jobbra kanyarodott egy hatalmas fűzfa alatt, majd egy idő után balra fordult.

Mélyen és nehezen lélegzett. A liliomillat átjárta egész lényét, s úgy érezte, hogy a tüdejéből és a pórusaiból is árad a kábító virágillat. Az út most újra bal felé kanyarodott egy óriási, meghatározhatatlan korú tölgy körül. A kanyar után kiegyenesedett, rózsaszín-fehér márvánnyal takartan haladt egy darabig, majd fényes feketén emelkedő lépcsősor előtt bevégződött.

A fekete márványlépcsők végtelennek tűnő sora valamilyen épülethez vezetett fel, de az sokat nem engedett magából láttatni, csupán bejáratának négy fehér oszlopát.

Megindult felfelé

A liliomillatát maga mögött hagyván, új illattal telítődött meg tüdeje. Sós tengerszagot hozott a szellő valahonnan, s felszabadította lényét, a virág-illók kábulatából.

A megkönnyebbüléstől szinte súlytalannak érezte magát, s aransarus lábai légiesen vették a fokokat. Fehér, gézfinomságú lepel borította testét, az arannyal és türkizzel hímzett öv tartotta össze a derekánál. Hosszú, méz-arany haja nehéz hullámokban omlott le a hátán, homlokát keskeny aranypánt fogta körül. Bár nem emlékezett rá, mikor, hol és ki öltöztette így fel, s arra sem, hogy hogyan nőtt a haja ily hosszúúra, mégis természetesnek érezte küllemét és megnyugtatónak az egész ismeretlen környezetet. Az az érzés uralta el lelkét, amit a vándor érezhet hosszú-hosszú bujdosás után, végre megpillantván szeretett otthonát. A különbség csak az volt, hogy ő nem emlékezett erre a helyre, mégis ismerősnek tűnt számára. A szíve hangosan dobogott az öröm és az ismeretlentől való félelem vegyes izgalmától.

Végre elérte a legfelső lépcsőfokot, s fekete-fehér mozaikkal takart nyitott csarnokba lépett. Feje felé fehér oszlopokon nyugvó dómtető borult, s a mennyezet indigókékjében drágakövekkel kirakott csillagképek sziporkáztak. Szépségétől elakadt a lélegzete, s minél tovább nézte a mennyezetet, annál valóságosabbnak tűnt az.

Már-már úgy érezte, hogy emelkedik ő is a csillagok közé, amikor egy réz-gong mélyen rezonáló hangja, visszabillentette furcsa valóságába. Nem lehetett tudni, hogy a hang honnan ered, mivel minden irányból áradt egyszerre, s betöltötte úgy a levegőt, mint az épület és testének összes molekuláját. Még miután a gong elhalt is érezte rezgését a mellében.

Elvarázsolt mozdulatlanságából egy árnyék-szerű mozdulat ébresztette. Félelemmel vegyes csodálattal fedezett fel egy hatalmas, fekete párducot, az egyik fehér márványoszlop mellett. A nagymacska szobormozdulatlanságban ült, zöld-arany szemeit áthatóan ráfüggesztette. A póz nem volt fenyegető, azonban tiszteletet és figyelmet követelt. A nő mozdulatlanságba merevedett és pillantása a macskáéval összeforrt. Végre a párduc felemelkedett és hanyag eleganciával megindult az épület belseje felé. Egyszer visszapillantott sárga villanással a nőre, megbizonyosodván, hogy az követi.

Ő hangtalanul lépkedett az árnyékként mozgó fekete alak mögött. Vég nélkülinek tűnő termek és folyosók után egy óriási, fedett teraszra érkeztek, melynek nyitott oldala egy végtelen óceánra nézett. A terem közepén két hatalmas oszlop között – az egyik fekete a másik fehér márványból készült – ezüst trón állt. Mindkét oszlop gazdagon volt díszítve jelekkel és rovásokkal, s közöttük a trón mögött gránátalmafa virágzott és volt gyümölcstől terhelt egyszerre. A trón maga egy háromlépcsős magas emelvényen nyugodott, vörös bársonypárna pihent az ülésén, gránátalmákkal gazdagon hímzett szőnyeg terült eléje. A macska leheveredett a szőnyegre és „regális” pózt öltött.

Ő állt a teraszon a trón előtt és nem tudta mit csináljon. Kitekintett hát a hatalmas, azúr víztö-

megre. Az mozdulatlanak tűnt és a titokzatosnál is titokzatosabbnak. Mélyen sóhajtott a megmagyarázhatatlan vágyódástól. Tekintetét elszakítván a végtelen kékségtől, visszaterelte a trónra. Döb-benten fedezte fel, hogy az már nem áll üresen. Indigókék fátyollal borított női alak foglalt rajta helyet, fején ezüst holdsarló korona. A nő mozdulatlan volt, mint a párdúc, s a tekintete is macskaszerű, kiolvashatatlan. Mély-smaragdzöld szemeit éj-fekete pillák keretezték, bőre áttetszően gyöngy-fehér volt és ajkai finom ívelésűek, mozdulatlanok. Ezüsttel szőtt égkék ruháját vörös palást borította, fekete-vörös, mint a vér. Az indigó fátylat gyémánttal szőtt ezüst csillagképek díszítették, s úgy tűnt szemeinek, hogy a gyönyörű nő körül délibábként táncol a levegő.

Bár az egész jelenés csodálatos volt, mégsem a nő szépsége volt az, ami elsősorban megragadta. Egy időtlen végtelenség ölelte magába a smaragdszemű hölgyet, s ő úgy érezte, nem létezik titok az előtt, sem leplezhető cselekedet. A csillogó, zöld szemek most rászégeződtek és belehatoltak a lelkébe. A tekintettől térdei elgyengültek és a köldöke táján egy furcsa, hózó-szorító érzést tapasztalt.

„Illána üdvözöllek! Utad hosszú és nehéz volt, de végre hazaérteél.”

Hallotta a szavakat, anélkül, hogy a gyönyörű nő ajkai megmozdultak volna. Megrendülten tekintett körül a hang forrása után. Ezüstös kacagás töltötte be a csendet egy pillanatra, majd vízhangozva, lassan elhalt.

„Illána!” Ismételte meg a nevet gondolatban, „Illánának hívnak az Idők végtelenségétől!” Magára öltötte nevét mint egy rég elveszített kedves ruhadarabot, s szíve dobogott, kényelmes melegében.

„Illána” – ízlelgette újra, s emlékezett tisztán, hogy ez igaz.

„Az emlékeid visszatérnek majd, amikor találkozol nővéreiddel és lemosod a világ porát magadról a kristálytóban. Először azonban engedj meg, hogy én üdvözöljelek.”

Ezek a szavak már a smaragdszemű nő ajkairól hangoztak, s Illána kényelmesebben érezte magát általuk.

Most a nő intett neki, hogy jöjjön közelebb, majd rámutatott a hófehér oszlopra és megkérte, hogy érintse azt meg.

Illána az oszlop elé lépett és ráhelyezte jobbtenyerét a hűvös márványra. Az érintéstől pillái elnehezültek, s csukott szemhéjai mögött színes képek elevenedtek meg életéből, mind jól ismert mozzanatok a világból, ahol egy emberöltőt leélt. Láta gyermekkorát, felnőttkorát, és vénségét, azt azonban nem látta hogyan és mikor érkezett ebbe a világba. Egy bizonyos pillanatban minden ködössé vált előtte, s az érzés, ami eluralkodott rajta, szintén megmagyarázhatatlan volt, mivel hiányzott belőle vágy és érzelmi kötődés leélt élete után.

Levette tenyerét az oszlopról és kérdően a trónon ülő nőre nézett. Az alig láthatóan elmosolyodott, majd a fekete márványpillérre mutatott. Illána bólintott, átsétált a párdúc előtt a trón másik oldalára és ráhelyezte baltenyerét a fekete oszlop titokzatos jeleire. Abban a pillanatban egy óriási örvény ragadta magával, s ő szédülten hullott a körülötte feketén tatóngó úrbe.

Egyre sebesebben száguldott, s már-már, közel állt tudata elvesztéséhez, amikor a feketeség központjában vakító fény gyúlt, s száguldása pihe-szerű hullásba lassult. A fény nőtt, de nem tűnt közelebbinek, csak egyre hatalmasabbnak, s Illána le kellett hunyja szemait, olyan vakító volt az. Amikor újra ránézett a sugárzásra, az már meleg aranyszínben tündöklött, majd ábralángokban izzott a felmérhetetlen messzeségben. Központjában most sötétvörös fény lángolt fel, s lüktetett a szív ritmusával. Illána felismerte az embriót, a saját kezdetét, a Mindenség első dobbanásait.

‘Az élet ritmusa’ – gondolta, ‘az állandó kezdet, a végtelenség titka!’ Hatalmasat dobbant benne e felismerés, életét egy pillanat alatt színes szappanbuborékká varázsolván. A kép lassan eltűnt, puha feketeségben hagyván Illánát. A Feketeség jó volt. Csend, nyugalom, minden fókusz nélküli létezés. Illána lebegett e feketeségben céltalan, vágyak nélkül... kellemesnek találta ezt az állapotot, tudatát a Semmiben anyagtalannul létezni, kötődések nélkül. Lassan a tudata is elhomályosult, mintha egy indigószerű ködfátyol takarta volna el az utolsó szálakat is önmagától.

Csevegésre tért magához, s meglepetten észlelte, hogy már nem a zöldszemű hölgy társaságában van a teraszon, hanem illatozó rózsalugasban fekszik egy kényelmes, alacsony heverőn. A rózsaindák között fénysugarak szűrődtek át, s játékosan csillogtatták a körülötte álló fiatal nők

arany és ezüstös díszeit. Ébredését meleg mosollyal fogadták, s a három nő őt 'Illánának' szólítván, régi, meghitt barátsággal ölelte magához. Ami furcsa volt, hogy neki is ismerősnek tűntek a nők, de képtelen volt áttörni feledése fátylán.

Azok is hasonlóan, fehér, gézszerű ruhába voltak öltözve, mint ő, csak öveik hímzése és ékszerük különböztek az övétől. Az egyiknek sötét, gesztenyebarna haja volt, mely gyűrűkben kigyózott vállára. A középső vörös, ámbraláng zuhatagban omlott le, a harmadik nő ezüstszőke, selyemfürtjei játékosan tündököltek fényben. Mind a három gyönyörű volt, különösen a szemeik. A sötéthajúnak fekete szemei voltak, feneketlen tavacsok íriszek nélkül. A vörös hajúnak bronzarany, az ezüstszőkének levendulakék, mindannyi mély, tisztán csillogó szempár.

Még egy nagyon meglepő dolog volt észlelhető rajtuk, pontosabban körülöttük, – egész lényüket halvány, szivárvány aura ölelte magába. A nők lüktetően sugárzottak e szépségben.

„Üdv neked Illána!” Szólt meg a fekete szemű dallamos, mély hangján, „örvendünk, hogy hazaérteztél, s újra velünk leszel egy álomhoszszig”. E szavakkal magához vont a Illánát, s egy végtelen pillanatig a karjaiban tartotta. Ölelésében egy, futó érzés suhant át lényén, mintha feledése fátylán apró emléksugarak törtek volna át. Azonban, miután kibontakozott a ölelő karokból, a futó emlék tovalebent.

Most az ámbraláng-hajú nő lépett hozzá és nevetve így szólt: „Illána! Ne lustálkodj, itt az ideje, hogy az Emlékezés Tavában megmártózz!” Ezzel a karját nyújtotta, hogy felsegítse Illánát a pamagról. Ő felemelkedett, s a vörös hajú nő melegen magához szorította.

A levendula-szemű lépett most hozzá, titokzatos mosollyal. Megsimogatta Illána arcát, majd kézenfogva elindult vele, ki a lugasból, keresztül vezetvén őt egy csodálatos rózsakerten. A másik két nő követte őket.

A rózsák után egy árnyas parkon haladtak át, abból kiérkezvén gyógyfű-kertbe léptek. A fűgyak aromafelhőiben apró tündérek és törpeszerű lények szorgoskodtak, magukon hordozván a gondozásukban lévő növények jellegét.

Illána csodálkozott azon, hogy milyen természetesnek tűnik számára ez a jelenet is, de megint csak nem tudta eldönteni, miért.

A füveskertből kiérvén, egy keskeny ösvényre léptek, mely kacskaringózva emelkedet és hullott az enyhén lankás dombok között. Végre egy kisebb hegy lábához értek, melynek oldalában barlang sötét szája tátongott. Azon ők beléptek. Sötétség, s a barlang hűvös lehellelte fogadta őket. Beletelt egy kis időbe még Illána szemei hozzászóltak a homályhoz. Nedves folyosókon haladtak lefelé, az ismeretlen mélységbe. Izzadó kőfalakra helyezett fáklyák világították meg a fordulókat, végül kacskaringózásuk egy hatalmas terembe irányította őket.

A barlangterem öble óriási volt, szélei kvarc-kristály momentumokba veszttek. A kristályok szivárványszínt varázsoltak a táncoló fáklyafényekben, s halk, üvegszerű hangon beszélgettek egymással. Illána fülének ez a társalgás csodásan felémelő zenének tűnt.

A barlang közepén, herkames kristállyal szegélyezett, apró, fekete, tó-szem csillogott. „Az Emlékezet Tava!” Mutatott felé az ezüsthajú nő. A „Mindenség egyetlen Kristálytava”. Illána emlékezett rá, hogy a trónon ülő zöldszemű nő említette a kristálytavat, s hogy ő abban meg fog fürödni, mely fürdő hatására emlékezete visszatér majd.

A három nő bólintott, mintha hallották volna gondolatait.

Illána végre elmosolyodott, s kezdte levetni magáról ruháját és ékszerit. A nők segítettek neki, majd a tóhoz kísérték

Illána rátekintett a víz színére és jeges félelem markolta meg szívét; a tó felülete nem tükrözött sem fényt sem objektumot. Némán és vakon hullott elképzeltetlen mélységekbe.

Megborzongott. Félénken visszapillantott társaira, de azok eltűntek, mintha soha nem léteztek volna. A kristályok beszélgetése is elhalt, a csendnél is hatalmasabb csend vette körül.

A kristálytó éhesen várakozott. Illána a széléhez lépett, s egy pillanatnyi gondolkodás után karjait kitérve behullott a feketeségbe.

Vattacsendben ébredt, mézfényekbe burkoltan. Felismerte az oszlopokon nyugvó épületet, ahol a zöldszemű nő fogadta, s most már azt is tudta ki az a nő, s hogy hol van. Felemelkedett párnáiról és kitekintett a végtelen vizekre. 'Itthon vagyok!' Sóhajtott boldogan. Figyelme ekkor há-

rom nőtársára terelődött, kik csendben várakozva ücsörögtek körülötte. Most ő volt az, aki meleg öleléssel üdvözölte őket, felismervén bennük lelke nővéreit.

Az archaikus Főpapnő doméninmában volt, a manifesztáció és a gyógyítás, ismereteinek tárházában. Ő és nővérei innen ereszkedtek le a különböző alakító síkokra, melyek háromdimenziós nehézségekkel küzdenek meg, s vállalnak azokon szerepet egy élet-álomhosszig. Bár tudatuk felejtí valódi otthonuk emlékét, azonban tudatalattijukban hordozzák a Kezdet és az alkotás titkait.

Ezen emlékeket ők képesek egyéni tranzformációjukon keresztül felszínre hozni, s így emlékeztetni e szűkebb világokban élő lényeket a végtelenség, s a magasabb szintű lét korlátlan lehetőségeire. A tisztaság, szépség és harmónia megtalálására inspirálnak, mialatt ők maguk is szenvednek, s mély fájdalmakat élnek által, a gyakran merevnek és kilátástalannak tűnő realitásokban.

Illána könnyes csodálattal pillantott vissza utolsó Életútjára. Gazdagnak érezte magát, s szívében érezte, hogy tartalmas, jó munkát végzett.

Most pillantását körbehordozta a kényelmes, otthonos teraszon, s elmosolyodott a változáson. Mily hatalmasnak és magasztosnak tűnt az, amikor a Főpapnő színe előtt állt. Szemei végül megállapodtak, a levendulaszemű, ezüsthajú nőn, s arca mosolyra futott. Az is mosolygott rá, s egymáshoz lépve hosszán megölelték egymást. Itt, a Főpapnő doméninmában, a levendulaszemű nő Illána leánya volt. A földön viszont, ahonnan Illána most visszatért a levendulaszemű volt Illána édesanyja. Anya és leánya, s mind ketten nővérek, örökkön örökké.

Illána, itt a Főpapnő templomában nővérei között, csendet talál az Időtlenség ölelésében. Gazdagítja tudását, kiélesíti érzékeit, majd feltöltődve szépséggel, bölcsességgel és tenni vágyással, újra leereszkedik egy alakuló világba, valamelyik nővére lüktető méhébe, s a Fény felé törekszik majd a félelem és erő bársony alagútján. De most, Illána pihen.

A Kő Filozófiája

A 'tudósok' nem tudósok,
Csak nyomják a bemagolt
maszlagot!
Végtelen létünkről
tagadón dumálnak,
Időtlen múltunkat
mitológiának,
márványba faragott
képzeletvilágnak,
Megfoghatatlan
fantazmagóriának,
Ők azt öntelten, kajánul
hiszik.
Savanyú pofával,
Fennkölt ábrázattal,
Simára fésült
ideológiával,
Felszínt takargató
filozófiával,
Egzisztenciájuk
mozdulatlanságával
Lélegzet nélkül
végtelen papolják.
Tán', ha egy pillanatra
megállnának,
S tüdejökbe
oxigént szívnanak,
Fejükről a port
leveregetnék,
Szívükbe a tudat Fényét
beengednék,
Átlebbenhetnének az
álomvilágba,
Érintetlen képzeletük
valóságába;
Asztalukon a papír halmaz
Főnixlángban égne,
S a világok sokasága
értelmet nyerhetne.
Nebulók tengere hullámokban
mosná
Bölcsseink végtelen
Kristályhorizontját!